

ресурсами. Таку можливість демонструє, зокрема, Китай, де переробляється заморожене м'ясо американських бройлерів для реекспорту в Японію.

Нині США і Канада утворюють у світі найбільший регіон м'ясного експорту. США мають великі запаси природних кормів, ємний внутрішній м'ясний ринок і доступ до багатьох іноземних ринків. Канада характеризується аналогічними ресурсами і, хоча її населення малочисельне, має доступ як до американського ринку завдяки NAFTA (Північноамериканській угоді про вільну торгівлю), так і до інших, більш віддалених ринків.

Південно-Східна Азія (Японія, Південна Корея, Тайвань та ін.) утворюють найбільший регіон, який здійснює імпорту. Він є густонаселеним, гірничо-лісистим, що обмежує земельні ресурси для сільськогосподарського виробництва і широкомасштабного виробництва кормів. Трудові ресурси там також недешеві. Тваринники цього регіону змушені імпортувати корми, а також розміщувати ферми і переробні підприємства з урахуванням екологічних обмежень і вартості землі. Тому, незважаючи на наближеність виробників до внутрішніх і деяких іноземних ринків, регіон у цілому є високоімпортозалежним.

Отже, у процесі глобалізації за останні десятиліття, на фоні загального зростання обсягу світової торгівлі, суттєво зросла спеціалізація торгівлі й переробки окремих видів м'яса та частин туші. Це різко ускладнює просторову й товарну структуру світового ринку, збільшує його мобільність, а також надає нові можливості країнам брати участь у поділі праці на світовому м'ясному ринку.

Література:

1. Бойко В.І. Ринок м'яса: світові тенденції регіонального розвитку виробництва/ В.І.Бойко, Л.В.Мамчук // Економіка АПК.-2011.-№1.-С.145-148.
2. Дудар Т.Г. Проблеми якості і безпечності сільськогосподарської продукції та продуктів харчування в умовах глобалізації / Т.Г. Дудар // Організаційно-економічні трансформації в аграрному виробництві: матеріали Дванадцятих річних зборів Всеукраїнського конгресу вчених економістів-аграрників 25-26 лютого 2010 року. – К.: Національний науковий центр «Інститут аграрної економіки», 2010. – С. 472–475.
3. Ляшенко Г. П. Кон'юнктурні дослідження на світових ринках / Г. П. Ляшенко, Л. Л. Лазерник. – Ірпінь: Академія ДНС України – 2003. – 272 с.
4. Месель-Веселяк В.Я. Аграрна реформа і організаційно-економічні трансформації у сільському господарстві: доповідь на Дванадцятих річних зборах Всеукр. конгресу вчених економістів-аграрників 25–26 лютого 2010 р. / В. Я. Месель-Веселяк. – К.: Національний науковий центр «Інститут аграрної економіки». – 2010. – С. 57.
5. Прогноз мирового експорту мяса в 2008 г. // БИКИ. – № 147 (8793). – 23 декабря 2007 г. – С. 6.
6. Шпичак О. М. Економічні механізми державного регулювання ринків сільськогосподарської продукції та їх проблеми / О. М. Шпичак // Економіка АПК.–2011.– № 2. – С. 150–155.

Оксана САВЧУК

*Державна навчально-наукова установа
«Академія фінансового управління», м. Київ*

СТРУКТУРИЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ ЗНАТЬ ТА ЇЇ СТАНОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ

Світова економіка знаходиться в постійному процесі саморегуляції та розвитку. Інформаційні революції сприяли становленню нової моделі економіки «економіки знань», яка має стати рушієм економічної стабілізації та розвитку, в період, коли економічні кризи стають все частішими.

Проблеми формування «економіки знань» розглядаються в роботах зарубіжних і вітчизняних економістів Л. Абалкіна, В. Андрущенко, О. Бабкіної, В. Вікторова, А. Динкіна, Ю. Журавського, М. Кастельс, К. Келлі, Г. Колодко, В. Макарова, Ф. Махлуп, В. Лутай, О. Сахненко, Д. Тапскотт, Дж. Ходжсона.

Вперше, поняття «економіка знань» було використано в 1962 році американським дослідником австрійського походження Фринцем Махлупом. В сучасній економічній думці «економіка знань» визначається як нова модель економіки постіндустріального суспільства.

Досить часто науковці використовують як синоніми поняття «інформаційної, або інноваційної економіки». Однак, знання – це синергічний ефект згрупування спеціалізованої інформації, яка на сьогодні є неосяжною для людини, вищий етап розвитку інноваційної економіки [1, с. 28].

За даними експертів Світового банку, економічна модель, побудована на пріоритетності знань як фактору виробництва, характеризується основними складовими: освіта та навчання, система інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ), економічні стимули й правовий режим та інноваційні системи.

Освіта та навчання в економіці знань мають особливу функціональну роль, адже створення нових знань не можливе без оновлення потоку висококваліфікованих кадрів до інноваційних та перспективних галузей економіки. Державні видатки на освіту у нашій країні становлять близько 6% обсягу ВВП, у Ісландії – 13,1%, США – 13,8%, Данії – 14,9%. Викликає науковий інтерес модернізація ринку вищої освіти в Україні, адже виникають розбіжності між потребами споживачів ринку освітніх послуг в сфері вищої освіти та пропозицією виробників – вищих навчальних закладів [2, с. 57].

Стратегічно важлива роль виділяється процесу впровадження у виробництво та освіту засобів інформаційних та комунікаційних технологій, що в Україні має певні проблеми: повільно здійснюється інформатизація системи освіти; слабе використання сучасних міжнародних стандартів на цифровий контент, нерозвиненість електронного навчання, слабка мотивація суспільства та бізнесу до інвестування в розвиток інформаційно-комунікаційних технологій [3].

Найважливіші проблеми на шляху впровадження ефективного державного стимулювання інноваційного розвитку виникають через: досить часту зміну влади; бюрократичні перепони; відсутність венчурного фінансування; нестабільність державної політики в інноваційній галузі; нерозвинену інфраструктуру підтримки підприємницьких інновацій; відсутність налагодженого механізму співпраці держави та науковців в прийнятті загальнодержавних рішень [2, с. 58].

Переорієнтація економіки на інноваційну модель розвитку потребує формування дієвих механізмів взаємодії між всіма суб'єктами інноваційного процесу, оскільки рівень її ефективності залежить не лише від ефективності окремих самостійних економічних агентів (виробничих підприємств, наукових організацій, вищих начальних закладів, державних установ), але й від того, як вони взаємодіють між собою, а також з суспільними інститутами [4].

На даний час в Україні не створені повноцінні умови для становлення «економіки знань», адже структурні елементи даної моделі не досягли необхідного економічного рівня розвитку. Постає завдання розробити державну програму, яка має орієнтуватись на створення сприятливого інституційного режиму та посилення основних конкурентних переваг України, шляхом: розроблення стратегії інноваційного розвитку системи вищої освіти; використання електронних освітніх ресурсів; збільшення інвестицій в освіту, науку, професійну підготовку, охорону здоров'я; створення та розвиток кластерів ІКТ із комплексною інфраструктурою; впровадження системи пільг для підприємств, що використовують чи створюють інновації; оновлення матеріально-технічної бази науково-дослідних інститутів, лабораторій; прийняття нормативно-правових документів, що регулюють вільний рух знань та розвиток підприємництва. Можливе подальше вивчення практичного застосування економіки знань та оцінювання ефективності інноваційних процесів інвестування в людський капітал. [2, с. 57].

Література:

1. Сахненко О.І., Максимова М.М. Економіка знань та заходи державної підтримки / О.І. Сахненко, М.М. Максимова // *Young Scientist*. – 2014. - №6 (09) – С.28-31.
2. Сахненко О.І. Економіка знань: світовий досвід та перспективи впровадження в Україні / О.І. Сахненко // *Інноваційна економіка*. – 2013. - №7 (45) – С.57-59.
3. Кулага І.В. Дослідження запровадження інформаційно-комунікаційних технологій в освітню діяльність [Електронний ресурс] / Кулага І.В. – Режим доступу: <http://nikolaychuk.at.ua/news/2010-12-08-57>.